

Látlat

(A selmeci különös hölgy legendáriumából)

Dübörög a harag a fejemben. Ma megint nekem kell kivinnem a kecskéket a rétre. Marka nem mehet, az inget kell befejeznie. Szándékosan lassan öltöget, hogy ne készüljön el arra az időre, amikor Janka már leteszi a tűt, én meg az utolsó szálát varrom el. Maminka jól tudja, hogy bírna gyorsabban is, de nem teszi szóvá. Marka hasonlít legjobban apánkra. Ezért szabad neki olyat, amit másnak nem.

Janka pedig elment a tabacskába. Neki már megengedi Maminka, nekem meg nem, pedig alig egy esztendő van közöttünk. Már a második héten jár, de még pénzt nem láttunk. Tegnapelőtt elszöktem elébe, mert majd szétvetett a kíváncsiság. Tabacska, tabacska, olyan szépen muzsikál, csak meg kell nézнем, mi lehet az, mert Jankát hiába kérdeem, csupán Maminkával puszog a tűzhely előtt, hogy még véletlenül se halljam a ropogó tűz meg a sistersgő étel miatt, mit is mond. Babka is, Marka is hiába hegyezi a fülét. Hát a tabacska egy óriási ház, száz ablaka van három emeleten szétszórva, tíz kéménye tíz csuda házikó a tetőn. És amikor nyílik a nagy ház ajtaja, kidől belőle a regiment asszony, barna szoknyás, tarka kendős sokaság, az öregebbje fáradt arccal, a fiatalabbja mosolygósan. No most melyikük is Janka. Hiába röptetem a tekintetem ide is, oda is, csak nem látom. Benn fogták volna? Netán korábban elment? Egyszer csak valaki hátulról befogja a szemem. Megijedek, úgy kalimpál a szívem, mint amikor Hugyecék morgós kutyája kidöfi a lécapucskát, s a nyomomba ered. Jó dohány szaglik a kézből. És már hallom Janka kuncogását. Átöleli a vállam, s vonszol magával hazafelé.

Mennék én is inkább a tabacskába, mint a kecskéekkel a rétre. Lenne jó dohányszagú a kezem. Pedig szeretek a réten, de csak akkor, ha nincs semmi dolgom, csak úgy kószálok dombnak fel, völgynek le, leheveredek a nagy fűbe, ahol csak a bogarak meg a madarak látnak, bámulom a nagy kerek kékséget, az égmezőben legelésző felhőbárányokat, amelyeknek a nap a pásztoruk. Könnyet csinállok a szememben, ami könnyű, csak apánkra kell gondolnom, és amikor a könnycseppet kiküldöm a pillámra, a résnyire nyitott szemem alatt szivárvány remeg. Szeretek koszorút kötni a szivárvány minden színében pompázó virágokból, ha a fejemre teszem, méz- és szénaillat bújócskázik a hajamban, ha a csuklómra fonom, csiklandoznak a száruk, simogatnak a szirmok. De legeltetéskor ilyesmit nem lehet, mert a kecske rögtön megérzi, ha lankad a figyelmem, s rögvest elcsavarog vagy az erdőbe, vagy a Dano réjtjére, aki a villáját hajítja utánam, ha csak egyetlen fűszála is görbül a kaszálójának.

A kecske elég ostoba állat, és néha megmakacsolja magát, ha valami ízletes füvet talál, addig nem nyugszik, míg mind le nem rája. Volt már, hogy sötétedés után bírtam csak hazahajtani. Maminka egész este zsémbelt, nem hitte, amit

mondtam a füvekről. De azért csak engem küld ki legtöbbször, mert szentül hiszi, hogy a kecskék rám hallgatnak a leginkább.

A harag lassan csendesedik a fejemben, az ösvénykanyarban már alig hallom, az almafáknál meg teljesen elhallgat. Annál is inkább, mert a négy kecske ma valahogy különösen engedelmes. Még Lapu is, pedig a kökénybokroknál általában lecövekel, mintha ki kellene fújnia magát az emelkedő miatt. Ma észre se veszi a kökénybokrokat, csak törtet előre. Bazalka meg szinte a nyomában, annyira szerelmes bele, hogy nyugtalan, ha nincs a közelében. Malina kicsit lemarad, hiába, ő a leglustább, néha meglegyintem a botommal. Borsika megy leghátul, de őt nem bántom, még fájós a lába.

A galagonyás felé mennek, nem bánom, a bokrok olyanok, mint a kerítés, így nem kell nagy gondot fordítani rájuk. Kicsit kitérek, hogy megnézzem, nyílik-e már a kakukkfű a lapos kő mellett a gerincen. Ahogy gázolok a térdig érő fűben, egyszer csak megbotlok valamiben. Nagyon meglepődök, hiszen úgy ismerem ezt a domboldalt, minden fatönköt, gödröt, buckát, selyemfűcsomót, bogáncsot, mint a tenyerem. Itt semmi nem lehet, amiben megbotolhatok. Ahogy hátranézek, egy lábat látok. Felsikoltok, rohanni kezdek lefelé.

Maminka, Maminka, egy halott ember fekszik a galagonyás alatt, lihegem, ahogy majdnem beesek a pitvarba.

És hol a kecskék?, néz rám szúrós szemmel, mit sem törődve a rémületemmel.

Maminka, bocsássa meg nekem, de a kecskéket ott hagytam, mert... és már potyog a könnyem, mert tudom, hogy a kecskék a legnagyobb kincsünk, a világ minden kincséért sem szabad csak úgy őrizetlenül hagyni őket a réten.

No rögvést szedd a lábad, menj szépen vissza hozzájuk. Hisz még csak most hajtottad ki őket.

Maminka, de ott a halott ember...

Mit keresne egy halott ember épp a mi rétünkön?, húzza fel a szemöldökét, ami semmi jót nem jelent. Ezt csak kitalálsz, Anka.

Nem találok ki, igazából ott fekszik, barna nadrágja van. És a sapkája leesett a fejéről.

Hiszi a piszi.

Maminka, hiszen én sose hazudtam...

No, azért tudok egy-két esetről!

De az már rég volt, még kicsi voltam, és mindig bevallottam... Jóvá is tettem...

Elég a mellébeszélésből, Anka. Máris indulj, mert nem állok jót magamért.

Maminka... Én nagyon félek a halott embertől. Amióta apácska is...

A nefelejcskék hirtelen elmaszatólódik Maminka szemében.

Akkor majd Marka elmegy veled.

Hiába jönne velem Marka, én akkor is csak félnék... hüppögök, de úgy látom, ez nem elég, muszáj rendesen rázendítenem.

Én nem megyek sehova, jelenti ki Marka. Ma Anka a soros.

Maminka egy darabig tanácstalanul áll, aztán lehúzza a nagy lábást a tűzhely szélére, megigazítja a kendőjét, s int, hogy menjek, s mutassam az utat.

Szaporán szedem a lábam, Maminka nem mondja ugyan, de tudom, hogy sietni kell, nehogy elbitangoljanak a kecskék. Meg vissza is kell érnie, hogy megfőjön az ebéd. Rásandítok, alig magasabb, mint én. Látom, hogy dübörög a harag a fejében. Nem csendesedik az ösvénykanyarban, nem hallgat el az almafáknál,

hanem még a kökénybokrokknál is összehúzott szemmel, összeszorított szájjal lépked. Igyekszem ugyanabban az irányban menni, ahogy a kecskékkel. Messziről látjuk őket, békésen legelésznek a galagonyás alatt.

Maminka megnyugszik.

Hol láttad azt a halott embert?, néz rám számonkérően.

Gázolunk a térdig érő fűben. Pontosan emlékszem a helyre. Amikor oda-
erünk, nincs ott senki. Mutatom a legyúrt fűvet. Maminka nem hisz a szemének.

A halott ember feltámadt volna?, kérdezi kicsit gúnyosan.

Nagyon rosszulesik, hogy így beszél velem.

Nem te hevertél itt véletlenül? Úgyet se vetve a kecskékre, te lusta lány...

Sírva fakadok megint. Sajog a mellemben az igazságtalanság.

Maminka sarkon fordul. Még a válla fölött hátraveti, hogy a lódításért ma nem jár ebéd.

*

Krisztusurunk üldögél a Dano kaszálója fölött!, toppanak be lelkendezve a konyhába.

Még a Leányvárban nem fújtak delet. Maminka a lábasban hagymát keverget, megcsapja az orrom az erős szag.

No majd Dano utána hajítja a villáját, akkor biztosan nem lesz kedve ott üldögélni, nevet Maminka.

Már csak nem hajítja éppen Krisztusurunkra, háborodok föl.

Ettől az istenátká Danótól minden kitelik. Mit gondolsz, felismerné egyáltalán Krisztusurunkat?

A csipkelődő hangból tudom, hogy Maminka egy szavam se hiszi. És nem tart engem se képesnek, hogy felismerjem Krisztusurunkat, ha netán valóban eljönne közénk. De hát igaz is, hogy kerülne éppen ide, a Felső Reszlára, a Dano kaszálója fölé Krisztusurunk?

Ha Dano nem is, én felismertem..., bizonytalanodok el.

Ez is olyan, mint a halott ember a múltkor, dohog Maminka. *Képzeldől csak. Vagy álmodozol.*

Nem is képzeldöm, nem is álmodozom, Maminka. Ott ül egy ember a domb tetején, és pont olyan, mint Krisztusurunk az Olajfák hegyén, éppen úgy ül, mint a szentképen Maminka imakönyvében. Ugyanolyan a haja, a szakálla.

Köpönyege is van?, szól közbe Marka unottan a sarokból.

Fehér inge van, vágom rá, magam is meglepődöm, milyen hangosan.

Akkor az nem lehet Krisztusurunk, legyint Marka.

Ha nem hiszed, győződj meg róla!, mondom dacosan, és kifordulok a konyhából.

*

Szép kecskék, mondja a szakállas, amikor egészen közelre ereszkedik hozzánk. A dicséretre elmosolyodok, de nem merek ránézni. Ha mégis Krisztusurunk, akkor mit kellene mondanom?

Mi a nevük?

Ez itt Lapu, mutatok a bakra. Az meg Bazalka. A barna Malina névre hallgat. Ez pedig Borsika, ő a legfiatalabb. Kicsit fájós a lába.

Ahogy Borsika meghallja a nevét, kedvesen megnyalja a kezem.

Bazalka rajong Lapuért, állapítja meg a szakállas.

Csak nézek, honnan tudhatja. Lehet, hogy tényleg Krisztusurunk, hiszen az mindent tud a világon.

Nekiünk is volt gyerekkoromban kecskénk, még Kisszebenben. A Mici. Teljesen belehabarodott a szomszédunk Kázmérjába. Éppen így nézett rá, mint Bazalka Lapura.

Akkor mégse Krisztusurunk, állapítom meg csalódottan. Krisztusurunk egész biztosan nem Kisszebenben gyerekeskedett.

Jól tejelnek?

Jól hát, vágom rá.

Nem csoda, gyönyörű kövér a legelő.

Bólintok.

Minden nap kihajtod őket?

Majd minden nap én vagyok a soron. Janka, a nővérem a tabacskába jár a múlt héttől. Marka, a húgom meg olyan lassan varrja az inget, hogy nem ér ide. Így aztán rám marad.

De te szeretsz ide járni, úgy-e?

Hát szeretek, vonom meg a vállam.

A kecskék nélkül leginkább, úgy-e?

Nézek rá gyanakodva. Mégis Krisztusurunk? Aki mindent tud?

Azt csak néha lehet, mondom szomorúan.

És szoktál heverészni a fűben?

Szoktam hát.

Ez a rét egészen különös, mondja kicsit fátyolos tekintettel. A minap én is lehevedtem, ott, kicsit lejjebb, mutat a galagonyás alatt pont arra a helyre, ahol megbotlottam, el is szunnyadtam, és csuda álmat láttam. Tündérek táncoltak egy nagy fa körül. Amint felébredtem, azt éreztem, tele lettem erővel. Valami sugárzik itt a földből, a füvekből. A kecskék is ettől olyan egészségesek. A tejük is biztosan jó sűrű.

Csak nézem, hogyan ugrál föl-le a szakálla, amint beszél.

Sajtot csináltok-e a tejből?

Maminka nagyon ízleteset tud. Van is keletje.

Eladjátok?

El. A Kossuth téren van minden héten kétszer piac. De hordja a Szentháromság térre is, három házban csak a mi sajtonkat eszik.

Én is vennék.

Hát jöjjön el.

Akár most is?

Akár most is.

*

Maminka, Maminka, itt van a halott ember, akarom mondani, Krisztusurunk!, szaladok előre, de már messziről kiabálom.

Neked teljesen elment az eszed, kacag Marka a kútnál. De amint meglátja a szakállast, földbe gyökerezik a lába.

A kiabálásra, főleg Krisztusurunk említésére még Babka is előtipeg a kemen-ce mellől. De hiába hunyorog, a rossz szemével nem sokat lát. Amúgy is erősen tűz a nap.

Mit kiabálsz itt össze-vissza?, lép ki a pitvarból Maminka. De megtorpan, és a szó is a torkán akad, amikor felbukkan mögöttem a szakállas.

Ez itt a halott ember, aki nem is halott, csak aludt, és csuda álmot látott, amikor véletlenül megbotlottam a lábában. És lehet, hogy Krisztusurunk, mert épp olyan, mint a szentképen Maminka imakönyvében, de az is lehet, hogy nem Krisztusurunk, mert annak biztosan nem lehetett Mici nevű kecskéje.

A szakállas csak nevet ezen a sok szófia beszéden, Maminka pedig megenyhül.

Azt mondja a leánya, hogy finom kecskesajtot csinál, mondja a szakállas Maminkának. Vennék, ha van eladó.

Egykettőre megkötik az üzletet. De aztán a szakállas mást is kérdez. Hogy nem volna-e nálunk szállás a számára. Mert a városban kivett egy szobát a fogadóban, de sehogy se tud aludni benne. Azért is szundított el tegnap a réten. És a munkája is ide köti, jobb lenne, ha nem kéne annyit gyalogolnia mindennap.

Maminka arca elsötétül. Azt hiszi, becsapja őt a szakállas.

Ugyan milyen munka köti magát a réthez? Napszámban fog kaszálni? Vagy gyümölcsöt szed?

Dehogy!, nevet a szakállas. Azért jöttem, hogy látlatot fessek a városról.

Látszik, hogy Maminka ebből egy kukkot sem ért, de mi többiek se nagyon.

Hm, mondja kicsit zavartan. Mi itten elég szűken vagyunk, a három lányom meg Babka is itt van rajtam kívül, épp csak elférünk a kicsiny szobában, konyhában. De ha elfogadja a szénapadlást, ami most még szinte üres...

Persze, hogy elfogadom, lelkendezik a szakállas, mindig is szerettem szénapadlásokon háltni.

És mennyi időre akarja ezt a szállást?

Hát úgy egész nyárra.

Maminkának kikerekedik a szeme, nem számított ilyen hosszú időre, de most már nem visszakozhat.

A szakállas estére már vissza is tér, néhány ládával felhurcolkodik a szénapadlásra. Erősen horkol, lehallatszik a szobába. Kuncogunk Markával és Jankával. Maminka meg sóhajtozik.

*

Maminka mondta, hogy már pirkadat előtt mocorgott odafent.

Itt se tudhat aludni.

Akkor majd odébbáll.

Maminka hallotta, amikor lemászott a létrán. A kecskék is mekegtek kicsit, mert megzavarta az álmukat.

Hova mehetett?

Hát a dolga után. Mit nevensz ezen? Ő maga mondta, hogy itt a dombon a munkahelye.

De mire a Leányvárban elfújták a kilencet, már vissza is volt. Nem dolgozhatott valami sokat...

Maminkától kért egy csupor tejet. A diófa alá kuporodva itta meg.

Ízlett neki, mondta Maminkának. Meg azt is, hogy soha nem látott még ilyen szép hajnalt. És mondta a színeket. Hogy cinóber meg fénysárga meg levendulalila.

Maminka csak megvonta a vállát. Neki nincs ideje hajnalokat bámulni. Csak a kecske tőgyét lesi. Meg a sajtárt, hogy a bolondos Malina fel ne rúgja. De azért csak rajta felejtette a szemét azon a ragyogó szempáron, amelyikből a hajnal tükröződött vissza a lázas szavak fölött. És már nem ingerelte – úgy, mint engem – nevetésre az ide-oda ugráló szakáll se, ami egy kicsit Lapu szakállára emlékeztet.

*

Az ember, akit Krisztusurunknak hittem, Teo névre hallgat. Maminka legalábbis így szólítja. Napjait a rétünk fölötti gerincen tölti, egy nagy irkával, amibe rajzolgat és írogat. De leginkább csak néz bele a világba. Látom, amikor a kecskével vagyok kint. Azt hiszem olyankor, hogy megbolondult, mint Dano apja. Az is csak kiült egy napon az almafa alá, aztán már be se akart menni többet a házba. Csak bámult maga elé. Egy kukkot se mondott. Ha etették, evett, ha itatták, ivott. Aztán már nem etették, nem itatták. Egy reggel oldalra fordulva találták. Teo mégse bolond, mert napszállta után mindig lejön a hegyről. Maminka egy darab sajtot ad neki, száraz cipót. Frisset soha nem eszik. Fel nem foghatom, miért. Hiszen nincs annál finomabb.

*

Amióta Teo itt van velünk, szívesen megyek ki a kecskével. Ha Maminka Markát osztja be, kialkudom, hogy maradjon otthon. Markának fúrja az oldalát a kíváncsiság, miért ragaszkodom egyszerűen olyan nagyon a legeltetéshez, mikor azelőtt ki nem állhattam, ha csak lehetett, kibújtam alóla. De nem árulom el.

Teo már nem üldögél naphosszat. Talált egy helyet, nem messze a lapos kőtől, oda jár mindig. Meglesem egy borókabokor mögül. Felállít egy keretet, amire vastag vászon van feszítve. A kisebb ládáját felnyitja, és mindenféle tégelyeket, tubusokat, üvegcséket, ecseteket rak ki maga elé a láda fedelére. Aztán sokáig csak néz. Hol a vászonra, hol a vászon mögött le a városra. Egyszeriben, mintha bolha csipné, nekifog, ugráztatja és táncoltatja az ecsetet a vásznon. Csak akkor hagyja abba, amikor a nap legurul a Paradajz tetejéről.

*

Ha akarsz, idejöhetsz.

Hogyne akarnék.

Odaállok mellé, csak kicsivel vagyok alacsonyabb.

Nahát!, csapom össze a tenyerem, mert felismerem, hogy itt balra az Óvár, vele majdnem szemben a Leányvár, középen messze fent a Kálvária, lejjebb a városháza, jól eltakarja a mi templomunkat, csak a tornyocskáját látni, itt terpeszkedik a német templom, amott az akadémiák, itt elöl meg épp csak kikandikál egy fa koronája fölött a klopacska tornya. Tisztára mint a valóságban.

Minek festi meg a városunkat, ha nem is idevalósi?

Vannak helyek, amelyek Isten különös gyengédségéről tanúskodnak. Ilyen zöldek sehol másutt nincsenek a világon.

Nézem a képen a zöldeket. Ilyeneket még sose láttam.

*

Babka egész éjjel jajgat. Maminka csitítgatja, de hiába. Teo pirkadatkor megzörgeti az ablakot.

Segíthetek?

Maminka beengedi, mécsest gyújt, kitakarja Babkát. Teo föléje hajol, végignézi tetőtől talpig. A duzzadt bokáját, a kékes lábujjait sokáig vizsgálja. Jankával kilesünk a lepedő alól, Marka szuszog, égzengés se ébreszti soha, nem még jajgatás.

Teo kimegy anélkül, hogy egy kukkot szólna. Maminka hideg vízbe mártott vászondarabbal borogatja Babka homlokát, simogatja a szürke haját. Felülteti, megitatja a kék bögréből. Babka csak három kortyot iszik, hiába erőlteti Maminka. Mikor a napsugarak bekíváncsiskodnak az ablakon, már Teo vissza is van, kezében egy csokor. Int Maminkának, hogy hajtsa fel a lepedőt. A csokorral ütlegelni kezdi Babka bokáját és a lábujjait. Suhannak, csattannak a levelek, Babka sikolt, jajdul, sikolt, jajdul. Maminka már-már megragadja Teo karját, kéri, ne bántsa, de csak nem hagyja abba a csapkodást.

Csolamin, lihegi, s nem fárad el a sok mozdulatban. Köszvényrohamra ez a legjobb. De mindjárt hozok pirulát is a gyulladásra.

Babka nem akarja a rózsaszín pirulát, összeszorítja a száját. De Teo annyit mormog neki, hogy végül elfogadja. Kisvártatva elcsendesedik. Nekünk már kelniünk kell. Janka készülődik a tabacskába, Maminka kimegy a sajtárral a kecskékhez. Gyorsan magot szórok a tyúkoknak, aztán kikönyörgöm, hogy belenézhessek Teo orvosságos ládikájába. Nem tudok betelni a fiolák, tégelyek, dobozók, tubusok, üvegcsék látványával. Teo nyitogatja, felpattintja, orrom alá dugja őket, megszállottan magyarázza a cseppek, pasztillák, kúpok, labdacsokek, elixírek, porok, tinkturák gyógyító erejét. Zsong a fejem, kavarodik a sok finom illat az orrfacsaró búzzal és a betegségsszaggal. Az utóbbi Teo meséjéből száll fel.

*

Mit álmodtál, Teo?

Mindig ugyanazt álmodom.

A nagy fát a táncoló tündérekkel?

Azt.

Mondd csak, milyen táncot járnak? Valcert? Csárdást?

Egyiket se.

Hát?

Azt elmondani nem lehet.

Csak?

Feláll, felemeli a karjait, úgy mozgatja őket, mintha el akarna szállni, forog, hajlong, letérdel, felpattan, hajlik oldalt, hajlik hátra, iramodik előre, megtorpan,

visszafordul, felugrik, forog, hadonászik, rugdalja a levegőt, dúdol valami kacskaringós dalt, kacagok, potyog a könnyem, szivárvány kapaszkodik a szempilámra.

Nem haragszik meg, hogy kinevetem. Megragadja a kezem, felránt ültő helyemből, szakállából muzsikát ráz, forgat, derékon ragad, röptet a levegőben, felemeli a karjaimat, háttal kifordít, vállamra hajtja a fejét, elfut tőlem, vonaglik, előrebukik, visszaforog hozzám, varázsol a karjaival, annyira mulatságos, hogy utánozni kezdem, felemelem a karjaim, széttárt ujjaim szárnyként mozgatom, nekiiramodok, levegőbe szökkenek, perdülök, hullámoztatom a csípőm, feszítem a combom, hajladozok, forgok, karjaim úsznak a levegőben, forgok, feszítem a hasam, hullámoztatom a mellem, röppen a hajfonatom, perdülök a levegőben, széttárom a karom, hajladozok, forgok, forgok, forog velem a világ, kacagok, szédülok, lassulok, leengedem a karom, pihegek, megállok.

Teo szemében kis eszelős tüzek gyúlnak.

Mit nézel így?

Pont így táncolt Izadóra a pesti színházban, motyogja.

Izadóra?

A legnagyobb táncosnő, hozzá foghatót nem hordott még hátán a föld, sóhajt elragadtatottan.

Hacsak nem engem, nevetek pajkosan, és nekirontok a lejtőn a feltámadó déli szélnek.

*

Maminka forró vizet önt a teknőbe. Beáztatja az ingeket, alsószoknyákat. Amikor már kibírja a kezünk, szappannal bedörzsöljük, nyomkodjuk, súroljuk, dörgöljük, csutakoljuk, sikáljuk, dögönyözzük a durva vásznakat, finom gyolcsokat, amíg beszürkül a hab, besűrűsödik, nyálkásodik a víz. Maminka kicsavargatja a ruhát, Marka kannába dönti a teknőből a vizet, hátraviszi. Öblítünk, vörös a kezem a jéghideg kútvíztől. Maminka erős keze nem fárad el a csavarásban. Szétrázogatok minden egyes darabot, jószagú permet esik az arcomra, karomra, lábszáramra, mielőtt a kifeszített zsinegre rakom őket. Teo inge az én ingem mellé kerül. Amióta apácska itt hagyott minket magunkra, nem lengedezett férfiing mosás után az udvarunkon.

*

Nem szorít a kötény?

De.

Hát vedd le.

Igaz is.

Hát a szoknya?

Kioldom a szoknya kötőjét is. Kilépek belőle. Nagy kék virág, kuksol a fűben.

Táncolsz nekem?

Táncolok hát.

Nekiiramodok, felemelem a karjaim, hullámoztatom a levegőben, hajlado-

zok, lassan fordulok, csípőm ringatom, nyújtózkodom, lendítem a lábam, pördülök, szökkenek, forgok, forgok, forgok, forog velem a rét, a Tanád, a Paradajz... lecsúszik az alsószoknyám, a derekam szabadon hullámszik jobbra, balra, ingem simogatja a combom, lebegek, talpam csiklandozzák a füvek.

Izadóra a rét hatalmas színpadán, tapsol Teo.

Lehuppanok mellé.

Neked zene se kell.

Izadórának a muzsikusok muzsikálnak, Ankának a tücskök meg a madarak.

A kecskék pedig énekelnek, nevet Teo, mert a kökénybokrok felől Malina hangját hozza a szél.

Pihegek, hanyatt dőlök. Teo is hátrahanyatlik. És beszél a fényről, a nap útjáról, világot átjáró teremtő erőről, zsong a fejem, ég az arcom, zszibong a lábam.

*

Maminka felmászott a szénapadlásra.

Az nem lehet.

Ezzel a két szememmel láttam.

Soha nem megy oda.

Most mégis. Csak ing volt rajta.

Ingben csak lefekvéskor szokott lenni.

Hát éppen ez az.

Ott fog aludni?

Hátha csak vitt valamit Teónak.

Nem volt nála semmi.

Akkor minek?

Hallgatózzunk?

Óvatosan kibújunk a lepedő alól. Marka szuszog, Babka horsog. Lábujjhegyen osonunk, a padló meg-megreccsen, az ajtó nyikkan, nem is tesszük be magunk után, ne áruljon el. A telihold szigorú fényt küld a padlásfeljáróhoz támasztott létrára. Alatta kuporog valaki kezébe temetett arccal. Csak a szipogásból tudjuk, hogy zokog. Indulunk, hogy megvigasztaljuk. Aztán Janka megszorítja a kezem. Visszasurranunk a konyhába. Babka horsog. Marka szuszog. Bebújunk a lepedő alá. Hajnalig forgolódunk, mikor végre megjön Maminka.

*

Szénát gyűjtünk. Nagyon meleg van, Maminka kioldja a kendőjét, Marka és Janka hátraköti, én levetem. A szoknyámat is levetném, de Maminka miatt nem lehet. Én gereblyézem a szagos szénát, a többiek marokra szedik, boglyába rakják. Teo a lapos kónél áll naphosszat a vászna mögött. Amikor végzünk, felszaladok hozzá.

Nemsokára elkészül a látlat, mondja áhítatosan.

Kék hegyek a távolban. Középen világít a kéttornyú templom a Kálvárián, a stációk fehér pöttyök a hársfasorban. A háztetők megbújnak a völgyben, csak a tornyok nyújtogatják kíváncsian a nyakukat. A Leányvár elégedetten pillant le a

békés házakra. Itt az almafák, itt a rétünk, balra a galagonyabokroknál legel Lapu, Malina, Borsika és Bazalka. A kép alján bal oldalt mi vagyunk, feltúrt ingujjal, Marka lehajol, Janka épp ledobja az összegyűjtött szénakévé, Maminka pedig egy kis szénacsomóval a kezében épp kifújja magát. Én a gereblyét a válnak támasztva épp odábbindulok, kis kosár is van nálam, bojtorjánfüvet szedtem bele.

Kék szoknyát festettél nekem, mondom Teónak.

Hát mert olyanban jársz.

Festhettél volna inkább pirosat.

Milyen pirosat?

Mint ez a pipacs, ni, mutatok magam mellé a képen egy lenge virágra.

Nem szereted a kéket? Pedig nagyon illik a szemedhez.

De szeretem. Csak jobban szeretnék piros szoknyát. Hiába könyörgök, Maminka nem engedi.

Teo nézi, nézi a pipacsot.

Aztán a maradék piros festékbe mártja az ecsetjét.